

QUICO ARTERO / PEP ABELLÓ

Els Pets, juntament amb Sopa de Cabra i Sau, formen, molt probablement, la trilogia capdavantera del rock català sorgit a finals dels vuitanta. Ara que el grup prepara el seu quart disc, hem aprofitat l'ocasió per parlar-hi una estona.

Els Pets: Brut natural

Per Sant Jordi apareixerà al mercat el nou elapé d'Els Pets. Què n'ha quedat, en les noves cançons, del rock agrícola? És aquest un nou disc al gust dels fans de sempre o busqueu un nou estil?

Per Sant Jordi? Ai caram, no ho sabíem. Bé, com que *rock agrícola* és una etiqueta estètica més que musical, les cançons són igual d'agrícoles que sempre. En tot cas, el que hi ha és una manera d'explicar les coses i també una filosofia de grup que no ha canviat. Potser no parlem tant d'aquí com abans o potser no som tan *escatològics* com ens deien en alguns mitjans de comunicació, però quan ja has explicat alguna cosa no pots repetir-te sense fer-te pesat. Creiem que som els mateixos i continua preocupant-nos el mateix, l'entorn social i cultural del nostre país i del món, les relacions humanes, etc.

Les cançons les fem en primer lloc per a nosaltres, és l'única manera de poder-les defensar davant de la gent; si després agraden, doncs molt millor, és clar. L'estil es va definint més en cada disc, tot i que el nostre repertori és encara, i per molts anys, una escudella barrejada on caben tots els ingredients del rock'n'roll. Fa molts anys que escoltem música de tot tipus i això es reflecteix a l'hora de compondre. D'altra banda és molt més divertit i agraït, tant per a nosaltres quan les toquem com per a la gent que les escolta, que les cançons siguin diferents.

En aquest disc nou, per exemple, deixem una mica l'ona més *soul* per donar pas a un so més cru, presidit per unes guitarres contundents, sense oblidar el gust per la melodia i les tornades enganxoses que sempre ens han caracteritzat.

A Galícia, Siniestro; Al País Basc, Negu Gorriak. Han renunciat Els Pets a ser el grup del rock català radical? Us paren els peus, potser, les institucions?

Mai no hem pretès ser un grup de rock radical, tot i que algú, al principi, ens hi va identificar, potser per algunes lletres compromeses políticament. Les nostres inquietuds són prou àmplies com per no limitar-les únicament a les reivindicacions socio-polítiques, que sovint corren el perill d'esdevenir pamfletàries. No volem ser la reserva espiritual dels Països Catalans per decret, sinó únicament i exclusivament quan ens ve de gust, encara que som dels poquíssims grups dins del nou panorama musical català que no ens amaguem de quin peu calcem políticament. Per altra part, cap institució és o serà prou influent per treure'ns les ganes de molestar i enfotre'ns de tothom, començant per nosaltres mateixos.

Què us sembla que ha passat amb Sopa de Cabra, el grup capdavanter del rock català abans que iniciessin l'*aventura espanyola*? Pesava més l'idioma que la música?

Preferim no contestar aquesta pregunta perquè no tenim suficient informació per opinar. Creiem que ells són els únics que poden fer-ho. Només podem dir que som bons amics i que tant de bo els vagi bé:

Quines variacions han experimentat els vostres objectius musicals des que es va formar el grup fins ara?

Mai no ens hem caracteritzat per marcar-nos grans objectius a llarg termini. Vam començar de conya; per xalar, i tot ha anat rodant fins que s'ha convertit en la

nostra feina, per cert, molt agradable. Ara tenim unes responsabilitats que et vénen donades per les expectatives del nostre públic i no tant pels nostres objectius.

Què en penseu, dels *refregits* i *revivals* musicals que apareixen continuament: *grunge*, Beatles, *post after punk*, etc. Són exponents d'una possible crisi creativa o responen més aviat a interessos de la indústria discogràfica?

Doncs que és una manera que tenen les discogràfiques per aconseguir el màxim benefici amb la mínima inversió. Si més no, sempre és més saludable tornar a escoltar Els Beatles amb la nitidesa que proporciona el disc compacte que castigar-te el cervell a base de *bakalao*.

El *grunge*, concretament, era un moviment alternatiu que, com sempre ha passat en la història del rock (hippies, punks, etc.), ha quedat absorbit pel sistema i per tant per les multinacionals i els grans magatzems que venen texans estripats i gecs de llana *cutres* a uns preus altíssims; per altra banda, ara és més fàcil sentir música *dura* en emissores on no hi entrava mai.

Una estrella del rock català pot permetre's de viure de la música amb dedicació exclusiva?

En el món de la cultura catalana és molt difícil que algú pugui viure exclusivament del seu treball, almenys els artistes, i és que som un país petit i, per postres, colonitzat. Sincerament no creiem que cap escriptor o cantant s'hagi fent molt ric escrivint o cantant només en català; es fan quartets, però per anar fent. En el món de la música pop això encara s'accentua perquè funciona per modes i la durada d'un grup a dalt de tot, en plena popularitat, és efímera, tret d'excepcions. Però tampoc no és qüestió de plorar; per tant, us respondrem allò tan típic: *malvivim de la música*.

Pel que fa al futur, quin seria el vostre gran projecte: treure al mercat un disc de versions, canviar de llengua, tenir el vostre propi local musical...

Això del disc de versions és una cosa que fa anys que ens volta pel cap; ens agradaria fer-lo de cançons dels pioners del rock català com Els Tres Tambors, Els Quatre Gats i d'altres. Un projecte podria ser enregistrar un

conversa

Número 0 d'El Pet, revista del club de fans d'Els Pets, que surt quan vol

disc en directe per celebrar el desè aniversari del grup l'any que ve, però tot està molt verd encara per parlar-ne. I sobre això de canviar de llengua, creiem que la nostra postura i el nostre compromís són claríssims des de sempre. Cantem en català perquè és la nostra llengua i és en la que ens sentim còmodes i sincers, i cantem només en català perquè és la millor manera de defensar una llengua que necessita l'esforç de tothom per sobreviure, i com que la nostra feina ens permet fer una tasca importantíssima en aquest sentit, la fem i vet aquí. De vegades toquem cançons de grups en anglès, quan no aconseguim fer-ne una bona versió en català, perquè creiem que l'amenaça més directa i forta sobre el català no és l'anglès, sinó l'espanyol, i el francès a la Catalunya del Nord.

I ja per acabar, com definiríeu la situació actual del rock català una vegada passat -i enterrat, sembla- el *boom* dels darrers anys?

Nosaltres la definiríem de bona i normal amb reserves, perquè en un país *no normal* gairebé res no pot ser tampoc normal. Després del *boom* s'ha estabilitzat tot plegat, als grups joves ja els torna a costar gravar i tocar en directe, i amb aquesta ressaca econòmica encara ho tenen més pelut. D'altra banda en els mitjans de comunicació i en el públic en general ja no es fa estrany sentir tot tipus de música en la nostra llengua, i això, creiem, és el gran triomf del rock català de finals dels vuitanta. La gran assignatura pendent és poder trobar locals petits i mitjans on els nous grups puguin mostrar el seu treball, perquè si hi ha alguna cosa que no falta són grups i moltes ganes; i pel que fa als grups populars, anem fent. El que està clar és que no hi ha l'eufòria de quatre anys enrera, quan tot estava molt inflat. Ara, malgrat totes les mancances, és més normal.

no

volem ser
la reserva espiritual dels
Països Catalans per decret